

Qarşımda bir sənəd var. Bu, Nurulla müəllimin öz dəsti-xətti ilə yazdığı tərcümeyi-halıdır. Ömrünün 57-ci ilində yazdığı bu tərcümeyi-hal vur-tut ikicə səhifəyə sığışmış...

"Mən, Nurulla Əmrulla oğlu Xəlilov 1929-cu ildə Dəvəçi rayonunun Zağlı kəndində anadan olmuşam.

1936-cı ilin sentyabr ayında Zağlı ibtidai məktəbinə daxil olmuşam. 1945-ci ildə Düzbilici kənd orta məktəbini bitirib, Azərbaycan Dövlət Pedaqoji İnstitutunun hazırlıq şöbəsində, sonra isə institutun filologiya fakültəsində oxumuşam.

1950-ci ildə institutun filologiya fakültəsini bitirib təyinatla Quba Dövlət Müəllimlər İnstitutuna baş müəllim göndərilmişəm, 1953-cü ilin sentyabr ayında həmin institutun bağlandıqdan sonra Quba şəhərində müəllim işləmişəm və yerli "Qızıl Quba" qəzetində şöbə müdiri vəzifəsində çalışmışam. 1954-cü il yanvar ayının 22-də Maarif Nazirliyinin əmri ilə Dəvəçi rayonunun Pirebadil kəndindəki orta məktəbə direktor təyin edilmişəm.

1960-cı ilin ilk dərslərindən Dəvəçi şəhər orta məktəbinin direktoru vəzifəsinə təyin olunmuşam.

1965-ci ilin yanvar ayında Dəvəçi rayon xalq maarif şöbəsinin müdiri vəzifəsinə irəli çəkilmişəm. 1966-cı ilin iyul ayında öz razılıqla əvvəlki iş yerimə - Dəvəçi şəhər orta məktəbinə qayıtılmışam.

1978-ci ilin yanvar ayında yenidən Dəvəçi rayon xalq maarif şöbəsinin müdiri vəzifəsinə irəli çəkilmişəm. Bakı şəhərinə keçməyimlə əlaqədar verdiyim ərizəyə əsasən, 1983-cü il aprel ayının 28-də tutduğum vəzifədən azad olunmuşam. 1983-cü ilin iyun ayından hal-hazırda kimi respublika Maarif Nazirliyində metodist işləyirəm.

Tərcümeyi-hal sahibinin öz əli ilə yazdığı ikicə səhifə vərəqdə yer tutan ömür yolu isə indi cild-cild kitablara sığmayan neçə-neçə xatirələrə çevrilib, nağıl kimi sehrli, şirin söhbətlərə dönüb.

O xatirələri dinləsəniz, özünüzdə şahidi olarsınız ki, Nurulla müəllimin dünyasını dəyişdiyi vaxtdan otuz il keçsə də, onunla bağlı bütün xatirələr sanki çox təzədi, elə bil dipdiri bir adam haqqında söz-söhbət gedir...

İndiki Şabran rayonundakı ən böyük təhsil ocaqlarından birinə, Tofiq Abbasov adına şəhər orta məktəbinə Nurulla müəllimdən sonra çox adam rəhbərlik edib. Ancaq indinin özüne kimi də "Nurulla müəllimin məktəbi" adı ilə möhürlənib bu təhsil ocağı...

1960-cı ildən istifadəyə verilən bu məktəbin ilk direktoru Nurulla müəllim olub və qısa bir fasilə ilə 18 il bu məktəbə rəhbərlik edib. Çox yox, cəmi dörd-beş ildən sonra məktəbi qabaqcıl təlim-tərbiyə ocağı kimi respublikada tanıdıb. Bu təhsil ocağı "Nurulla müəllimin məktəbi" adı ilə əbəs yere ünvanlanmayıb. Hazırda məktəbin direktoru işləyən Fikrət Şamxalovun sözlərini xatırlayıram: "Bəzən işdə onun əli ilə tərtib edilmiş hazırlanmış sənədlərlə rastlaşıram. Nə qədər obyektiv, ədalətli və işgüzar bir məktəb direktoru imiş! Onun qoyub getdikləri indi də ka-

TALELƏRƏ DÜŞƏN İŞIQ...

Tərcümeyi-hala sığmayan ömür

ra gəlir..."

Nurulla müəllimin boş hay-küylə işi yox idi. Zahirən çox soyuq-qanlı görünürdü. Amma o, məktəbin kəndarından içəri ayaq basan andan müəllimlərdən tutmuş yuxarı sinif şagirdlərinə kimi hamı özünü yığışdırardı. Bu, kollektivin direktora hörmət və ehtiramı idi.

Nurulla müəllimin məktəbində çalışanlara qibtə edirdilər və çox vaxt soruşurdular ki, Nurulla müəllim onları necə tapıb bir yere toplayıb.

Rayonda ən güclü müəllim kimi ad çıxarmış həmin pedaqoqlar Nurulla müəllimin məktəbinə fəaliyyətə ən adi bir müəllim kimi başlamışdılar. Onları Nurulla müəllim yetişdirmişdi, öyrətmişdi. Və onlar da öz təcrübələri, əməkləri ilə Nurulla müəllimi adlı-sanlı məktəb direktoru kimi tanıtmışdılar.

Bir vaxt Nurulla müəllimin şagirdi olmuş "Tərəqqi" medallı Həqiqət Əzimova-Adıgözəlovanın söhbəti yadıma düşür: "1968-ci ildə sinfimizin 25 məzunundan 20 nəfəri ali məktəblərə, 5 nəfəri isə texnikumlara daxil olmuşdu. Mən də öz sevimli müəlliminin yolu ilə gedib Pedaqoji İnstituta qəbul olunmuşdum. Onun kimi dil-ədəbiyyat müəllimi olacaqdım.

İnstitutun son kursunda oxuyurdum. Bir gün institutumuzun geniş foyesində Nurulla müəllim ilə qarşılaşdım. İmtahan vaxtları idi. Mənimlə hal-əhval tutandan sonra qiymət kitabçamı istədi, qiymətlərimlə tanış olduqdan sonra çöhrəsi güldü: "Aferin, qızım, Tofiq Abbasov adına məktəbin məzunu olduğununu unutma!"

Ali məktəbi bitirdikdən sonra təyinatla rayonumuza qayıtdım, məni məzunu olduğum məktəbə göndərdilər. Həmin il məktəbə məndən başqa bir neçə nəfər də gənc müəllim gəlmişdi. Zəhmli direktorumuz az qala hər gün bizimlə maraqlanıb, dərslərini izləyərək edirdi. Dinlədiyim dərslər haqqında fikir söyləyərkən tərifli sözlər deməkdə çox xəsislik edir, əsasən, nöqsan və çatışmazlıqlarımızı deyir, sonra da məsləhətlər verir, metodik kömək göstərirdi. Mənə elə gəlirdi ki, mənə qarşı daha tələbkardır. (Sən demə, o vaxt biz gənc müəllimlərin hamısı belə fikirləşmiş). Açıq deyim ki, onda sevimli müəlliminin bu tələbkarlığından ürəyimdə həttə inciyirdim də.

Məktəbimiz respublikada məşhur, qabaqcıl tədris ocaqlarından biri kimi tanınırdı. Adlı-sanlı qonaqlar, görkəmli pedaqoq-alimlər, metodistlər tez-tez məktəbimizə gəlir, ayrı-ayrı fənn müəllimlərinin dərslərində iştirak edir, şagirdlərimizlə müxtəlif pedaqoji təcrübələr, eksperimentlər aparırdılar.

Bir gün VIII sinifdə ədəbiyyatdan dərslər keçirdim. Qapı döyüldü, məktəbin direktoru və üç nəfər nümayəndə sinif otağına girdi. Cəmi iki-üç illik pedaqoji staja malik bir müəllim kimi əvvəlcə heyecanlansam da, özümü tez ələ aldım. Şagirdlərimə də arxayın idim və dərslər yüksək fəallıq şəraitində sona çatdı. Zəng vuruldu.

Yenidən heyecanlandım. Məni narahat edən yalnız bu idi ki, gərən, Nurulla müəllim dərslərdən razı qaldımı?

Müəllimlər otağında qonaqlar - Elmi-Tədqiqat Pedaqoji Elmlər İnstitutunun əməkdaşları və Maarif Nazirliyinin inspektoru dərslərdən çox razı qaldıqlarını bildirdilər. Nurulla müəllim isə fəxrli bircə kəlmə söz dedi: "Öz məktəbimizin məzunlarındandır. Şagirdim olub".

Sevincimin həddi-hüdudu yox idi. Bir müəllim kimi ilk və ən bö-

yük mükafatımı almışdım".

***

1980-ci ildə Nurulla müəllim bir vaxt rəhbərlik etdiyi Dəvəçi şəhər Tofiq Abbasov adına orta məktəb haqqında pedaqoji ictimaiyyət tərəfindən maraqla qarşılanan bir kitab yazmışdı. N.Xəlilov öz kitabında yazırdı: "1960-cı ildə bir tipili layihə ilə tikilmiş geniş məktəbimizdə 1000 nəfərdən çox şagird təhsil alır. Məktəbdə 24 fənn kabineti, lazımı avadanlıqla təchiz olunmuş idman və iclas zalları, 1000 nəfərlik yeməkhana, maşın-sünaslıq, evdarlıq (xidmət əməyi) kabinetləri fəaliyyət göstərir. Şagirdlərin istifadəsində bir hektarlıq tədris-təcrübə sahəsi var.

Məktəbdə şagirdlərin təlim-tərbiyyəsi ilə 70 nəfərdən çox müəllim məşğul olur.

Bu təhsil ocağı rayonun metod-birlişmə mərkəzidir. Məktəb beynəlmillət məktəbidir. Burada səkkiz millətin övladı oxuyur.

Son 20 ildə 23 nəfər məzun məktəbi qızıl və gümüş medallarla bitirib. Hər il 35-40 nəfər məzun tərifnamələrə layiq görülür. İstər medalçılar, istərsə də ayrı-ayrı fənlərə görə xüsusi tərifnamə ilə məktəbi bitirmiş şagirdlər müvəffəqiyyətlə imtahan verib ali və orta ixtisas məktəblərinə qəbulda özlərini doğruldular. Məzunlarımızın arasında elmlər namizədi, elmlər doktoru olanlar çoxdur".

Nurulla müəllim çox həssas, ürəyi nazik insan idi. Onun ürəyi yuxalığının şahidi elə özüm olmuşam. Yadımdadır, 1969-cu ildə orta məktəbdə buraxılış imtahanlarını verirdik. İmtahan komissiyasının da sədri məktəbimizin direktoru Nurulla müəllim idi. Sinfimizdə yaxşı oxuyan bir şagird vardı. İmtahanları da yaxşı qiymətlərlə

verirdi. Xarici dildən - alman dilindən sonuncu imtahanımız idi. Həmin yoldaşımızın imtahan biletinin suallarına cavabları Nurulla müəllimi qane etmədi. Fənn müəllimimiz də gileyləndi: "Çalışqan şagirddir, amma il boyu nə qədər etdirmə, inadından əl çəkmədi..."

Elə bu zaman həmin şagird titrək səslə: "Müəllim, anam deyir ki, dayını müharibədə almanlar öldürüb. Onların dili sənə gerek deyil. Anamın sözündən çıxma bilmirdim..."

Sınıf sükut içində idi. Nurulla müəllim də kövrəlmişdi. Ancaq o, özünü tez ələ aldı: "Ananın dediyi almanların hamısı faşist deyil, oğlum!..." Sonra biz Hötenin, Bethovenin... adlarını eşitdik.

Bunlardır Nurulla müəllimin tərcümeyi-halı...

Ancaq Nurulla müəllim öz əli ilə axıncı dəfə tərcümeyi-halını yazanda 1985-ci il idi. 1987-ci ilin aprel ayının 12-ə - Nurulla müəllimin dünyadan köçəcəyi günə hələ vardı. Ölüm güclü çıxıb onu həyatdan apara bildi. Ancaq neçə-neçə yaxın və uzaq adamların xatirində yaşayan ömrə ölümün gücü çata bilmədi.

XATİRƏ YARPAQLARINDAN

Cib dəftərçəmdə bir vaxt Nurulla müəllimlə oturmaşadığımız adamların onunla bağlı ürək sözləri, xatirələri var. (İndi elə həmin adamlardan aramızda həyatda olmayanı da var.) Sözü-mün bu yerində həmin xatirələrə üz tuturam.

Səyavuş SƏRXANLI (şair-publisist): - Azərbaycanı müstəqil və həm də o taylı-bu taylı bütöv görmək Nurulla müəllimin ən böyük arzusu idi. Görüşəndə böyük qardaş kimi həmişə gülə-gülə mənə: - Sağ ol, - deyirdi, - yazdığın bu ikicə misraya görə: "Bir qanad o taydır, bir qanad bu tay, ha uçur bir yana çıxmıyır Vətən!" - heyf, əcəl onu Böyük Azadlığın lap astanasında yaxaladı. Amma dünyadan çox inamlı getdi: "Belə qalmaz, qala bilməz, - deyirdi. Axı, Arazın üstündə Vətən ayrılırsa, Arazın altında Vətən torpağı birdir, ayrılmazdır!"

Əbəs yere ən yaxın dostlarından biri unudulmaz Şixəli Qurbanov deyildi ki? Şixəli rəhmətlik bu evə tez-tez gəlmiş. Xüsusən, Bakıda hökumət işlərindən yorulub darıxanda...

1969-cu ilin martı idi. Dəvəçiyə məşhur Damansk qəhrəmanı Tofiq Abbasovdan yazmağa getmişdim. Elə Bakıda eşitmişdim ki, Tofiqin oxuduğu məktəbin direktoru respublikamızın tanınmış, adlı-sanlı maarif xadimlərindən idi.

...Çox zərif və həssas qəlbi kışiydi. Nurulla müəllimin tək adı yox, üzü də nurlu idi. Keçmiş şagirdi haqqında yazmaq istədiyimi biləndə, oğul itirmiş ata kimi ah çəkdi, gözlərində yaş gilləndi.

Axşam Nurulla müəllim məni evinə dəvət etdi. O ara jurnalistlərin ayağı Dəvəçiyə yaman açılma-

mışdı. (Bu da bizdə bir adətdir, əvvəlcə elə hey yazırıq, az keçmir ki, unuduruq...) İşini qurtarıb geri qayıda bilməyən qonaqları Nurulla müəllim yarı xoş, yarı zor evində saxlar, mehmanxanada qalmalarına razı olmazdı.

Evdə də söhbətimiz Tofiqdən oldu. Tofiqdən danışarkən Nurulla müəllimin iri, ala gözlerini doldu, bir ata vüqarıyla:

-Azərbaycan, bax, bu cür mərd oğullarıyla ağ günə çıxacaq, - dedi...

Lap bugünkü kimi yadımdadır. Qubadan Bakıya qayıdan ulu şairimiz Xəlil Rza yolüstü Dəvəçidə dayanmış, dostu Nurulla müəllimlə hal-əhval tutmaq üçün onlara düşmüşdü.

Şair yenə də kürsüyə sığmırdı - Araz, Təbriz, Savalan, Şəhriyar, - deyər, az qala nəre çəkər, göy kimi guruldayırdı, - Tanrı hamıya Tofiq kimi mərd oğullar qismət eləsin, - deyirdi (İlham, o vaxt Xəlil Rza həradən biləydi ki, dünyaya onun da TƏBRİZİ gələcək və... Vətən yolunda şəhid olacaq?!)

Çay süfrəsi arxasında Nurulla müəllim Xəlilin od, işıq dolu alma gözələrinə heyranlıqla baxaraq: - Xəlil, qardaş, sən çox gələcəkli şairsən, - dedi, - sən deyən mütləq olacaq, inan mənə! Azərbaycan mütləq birləşəcək. Müstəqil olacaq! Geci-tezi var. Sənin isə yerin, Xəlil, Şixəlinin yanında, Fəxri Xiyabandadır! Yenə inan mənə, deyirəm...

Nurulla müəllim süfrəsi açıq, ocağı qonaq-qaralı kişi idi. Kimlər açmamışdı onun qapısını, kimlər kəsməmişdi süfrəsinin halal duz-çörəyindən...

Yəhya KƏRİMOV (professor): -Hər hansı klassik yazıçı, alim haqqında yazmaq yaxın adam, dost haqqında yazmaqdan daha asandır. Xüsusilə, onu itirdikdən sonra.

Nurulla Xəlilov haqqında yazmaq məhz ona görə çətinidir ki, onu qəlbimizdə yaşadan ötən illərin məzmunlu və xoş xatirələridir.

Mənim Nurulla ilə tanışlığım 1946-cı ilin yayında Pedaqoji İnstitutun (indiki Universitetin) divarları arasında olmuşdu. Qəbul imtahanı başlanmazdan əvvəl tələbə yeməxanasında kəsdiyimiz çörək, demə, gələcək yoldaşlığın, dostluğun, qardaşlığın əsasını qoyurmuş. Hələ gənc ikən onun üzündəki adına uyğun gələn nurlu, qəlbinin təmizliyi, mənəviyyatının səfliliyi qısa müddətdə aramızda qırılmaz əlaqələr yaratdı.

Nurulla az vaxt içərisində özünü çalışqan, bacarıqlı, ictimaiyyətçi tələbə kimi göstərdi. O, fakültə komsomol təşkilatının işində yaxından iştirak edirdi. O zaman institut komsomol komitəsinin kətibisi sonralar xalqımızın sevimli oğlu, yazıçı, ictimai xadim kimi tanınmış Şixəli Qurbanov idi. Mən komsomol komitəsinin büro üzvü, "Komsomol" divar qəzetinin redaktoru idim. Nurullanın gənclər təşkilatındakı fəaliyyəti Şixəli Qurbanov ilə yaxın dostluqla nəticələndi. Bizim dostluğumuzun ümumi işə təsiri böyük idi. Bu dostluq sonralar da davam etdi.

(ardı 16-cı səhifədə)

TALELƏRƏ DÜŞƏN İŞIQ...

Tərcümeyi-hala sığmayan ömür

(əvvəli 12-ci səhifədə)

Tələblik illəri sürətlə keçirdi. Axırını kursda redaktorluq tələbələrden 12 nəfər ayıraraq ali məktəb üçün kadr hazırlamaq istediklərini bildirdi. Bu tələbələr arasında Nurulla da var idi. O zaman çox məşhur alimlərdən professor Əhməd Seyidov, Mehdi Mehdiyev, Əbdüləzəl Dəmirçizadə, Əhməd Kərdi Zəküzadə, Cəfər Xəndan, Nazim Axundov, Zeynal Tağızadə və başqaları bizim üçün xüsusi kurslar, məsləhətlər təqdim edirdilər. Pedaqoji təcrübəni isə üç ay müddətinə Sabir adına texnikumda keçdik. İnstitutu 1950-ci ildə bitirdik. Nurulla ilə mənim təyinatımızı Quba şəhərində fəaliyyət göstərən ikillik Müəllimlər İnstitutuna verdilər. Biz böyük ruh yüksəkliyi ilə fəaliyyətə başladığımız.

Məktəbin, maarifin yığın-yığın qayğıları ilə yanaşı Nurulla elmi tədqiqatda da dərin maraq göstərdi. O, Azərbaycan dilinin tədrisi metodikası sahəsində apardığı axtarışlarını namizədlik dissertasiyası şəklində ümumiləşdirdi. Çox maraqlıdır ki, adətən, namizədlik diplomunu alanlar ali məktəblərdə yer tutmağa çalışdıqları halda, Nurulla öz səadətini təcrübədə, zəhmətkeş balalarını təlim və tərbiyəsində görürdü.

Asya xanım (həyat yoldaşı) : - Nurulla ilə biz təkcə mehriban ömür-gün yoldaşı yox, həmdəm, sirdaş olmuşuq.

Ağır xəstə yatan vaxtları idi. Palatada çarpayısının yanını kəsdirib gecə-gündüz başına dolanırdım. Nazını çəkir, üstündə yarpaq kimi əsirdim.

Cavan bir tibb bacısına bütün bunları qəribə gəlmişdi. Bir gün özünü saxlaya bilməyib soruşdu: "Xəstə Sizin oğlunuzdur?.."

Onun bu sualından ağılı heyrləndim, özümü saxlaya bilməyib acıqla xəbər aldım: "Bəyəm onun anası yaşda adama heç oxşayıram?.."

Tibb bacısı gülümsədi: "Burasını

özüm də bilirəm, - dedi, - iş bundadır ki, yalnız və yalnız ana öz övladının üstündə beləcə əsib nazını çəker..."

Aradan bir az keçmiş həmin tibb bacısı bir də soruşdu: "Bəs cavanlıqda necə olmuşsunuz? Sizə qibte edirmə..."

Budəfəki cavabıma hiss etdim ki, qız inandı: "İnan mənə, qızım, biz kimi qəlbə bir can olmuşuq!..."

Bizim bir-birimizə məhəbbətimiz qarşılıqlı idi. Ömrünün son günlərində o, sağalmaz dərddə düşər olduğunu başa düşdü. Fikirli olmuşdu, ağır olmuşdu. Çarpayıda üzünü divara sarı çevirib yatar, saatlarla susub durardı. Bunu başqa yerə yozurduq.

Yox, demə Nurulla özündən, ölümündən qorxmurmuş...

Bir gün ikilikdə üzünü mənə tutub:

-Mən övladlarımı yerbəyer edib gedirəm. Asya, - dedi, - onlar sarıdan nigarançılığım yoxdu. Təkcə... sən sarıdan nigaranam!..."

***

1978-ci ilin yanvar ayında Nurulla müəllimin rayon Xalq Maarif Şöbəsinə (o zaman belə adlanırdı) müdir təyin edildi. Rayonun rəhbər təşkilatlarının tapşırıqları ilə şöbənin əməkdaşları vəzifələrinə aid olmayan işlərə cəlb edilir, işdən ayrılırdılar. Bu da şöbənin ahəngdar işinə mənfi təsir göstərirdi. Nurulla müəllimin nüfuzu belə hallara son qoydu. O, şöbənin əməkdaşlarına yüksək tələbkarlıqla yanaşır, həm də onları kənar qüvvələrin təzyiqindən qoruyurdu. Nurulla müəllimin Maarif Şöbəsinə müdirlik etdiyi müddətdə təhsil müəssisələri daha bacarıqlı, işgüzar, cavan rəhbər kadrlarla möhkəmləndirildi. Məktəblərdə xeyli əlavə sinif otaqları, idman zalları, tədris emalatxanaları, bufet və yeməxanalar inşa edilib istifadəyə verildi. Gəndov, Rəhimli, Ağbaş, Yenikənd (indi Siyəzən rayonunun ərazisindədir) kəndlərində dövlət hesabına birtipli orta məktəb binaları tikilirdi.

1978-1979-cu dərslərin hazırlığı üçün qazandığı nailiyyətlərə görə rayon Maarif Şöbəsi o zaman Azərbaycan KP MK-nın, Nazirlər Sovetinin, AHŞ-in və Komsomolun Mərkəzi Komitəsinin keçici Qırmızı Bayrağına layiq görüldü.

Nurulla müəllimin başçılıq etdiyi şöbənin bu nailiyyətləri, onun özünü məğrur, başı dik, qürurlu aparması bədxahlarını açmırdı. Onlar Nurulla müəllimin təkəbbürlü olması haqqında uydurmalar yayır, onu rayon rəhbərliyinin nəzərindən salmağa çalışırdılar. Nurulla müəllim özü də bunu hiss edirdi. Onunla yerli rəhbərlik arasındakı çekişmə rayonun tədris ocaqlarının işinə xələl gətirməsinə deyərək Nurulla müəllim öz ərizəsinə əsasən tutduğu vəzifədən azad olunmaq qərarına gəlmişdi...

Respublika Maarif Nazirliyi Nurulla müəllimi öz aparatına işə gətirdi. O, ömrünün son illərini Bakıda keçirdi. Pedaqoji İnstitutda məktəbsünas böyük ehtiyac var idi. Nurulla müəllim şöbə müdiri vəzifəsindən imtina etdi. Dedi ki, "İndi tədqiqat aparın, araşdırın çoxdur, lakin onları həyata keçirən, necə həyata keçirildiyini yoxlayanlar, nöqsanları müəyyənləşdirib aradan qaldırılmasına kömək edənlər isə azdır. Mən praktik fəaliyyətdən ayrılıb bilmərəm".

Bəli, Nurulla müəllimin praktik iş üçün, gənc nəslin təlim və tərbiyəsində bilavasitə iştirak etmək, öz biliyini, bacarığını canından çox sevdiyi millətin gələcəyinə sərf etmək üçün dünyaya gəlmişdi.

Xalqın gələcəyi yoluna nur saçan, onun xoşbəxtliyi uğrunda fədakar olan maarifpərvərlər ölmürlər. Nurulla müəllim bu gün də belə maarifpərvərlərin cərgəsindədir.

Adımlayan canlı işiq idi Nurulla müəllim. Elə işiq kimi də paylandı talelərə, ömürlərə, ocaqlara. Qoy qəbri nurla dolsun...